

[Bollmann]

en meget nøje bedømmelse af de konsekvenser, der kan komme, og altså et grundigt forarbejde, før man skrider til lovgivning. Men det skal slås helt fast, at vi selvfølgelig også i CD ønsker en bedre sikring af den organisationsfrihed, som vel flertallet bag loven i 1982 egentlig ønskede, og hermed selvfølgelig også af menneskerettighederne.

Der er flere, der har været inde på spørgsmålet om tilskud til de politiske partier. Vi ved jo, at vi formentlig i nær fremtid skal behandle et forslag fra de Radikale, men jeg vil gerne sige, at for mig at se er det ikke kun spørgsmålet om betaling til politiske partier, der kan være afgørende for, om man vil være medlem af en fagforening eller ej. Jeg kan være enig i, at i nogle af de sager, vi har læst om i den debat, der har været i pressen, kan det være et vægtigt argument, men der kan nu også være en række andre årsager, og dem fjerner man i hvert fald ikke ved at ændre på dette punkt.

Men jeg vil selvfølgelig gerne slå fast allerede nu, at de tanker, hr. Estrup gør sig om frivillighed, er vi helt med på i CD. Vi har jo selv igennem årene flere gange foreslået, at man skulle have mulighed for at melde sig ud af en ordning. Jeg tror, at hvis man skal finde et sådant system – og jeg skal ikke gå i detaljer her – så må det være sådan, at man melder sig ud af ordningen og ikke tilmelder sig; hvis det virkelig er én imod, må man nok kunne foretage en aktiv handling.

Må jeg endelig slutte med fru Elisabeth Bruun Olesens postulat. Nu ved jeg ikke, om det var underforstået, at hele den ene side af salen ønsker en splittelse i fagbevægelsen, men det mener jeg simpelt hen er et urimeligt postulat. Jeg synes, historien viser meget andet. Jeg vil i hvert fald gerne sige fra CDs side, at vi mener, vi ikke kan undvære fagforeningerne; de er også demokratisk valgte, og de har en demokratisk beslutningsproces.

Vi går altså ind for det repræsentative demokrati, men vi går ikke ind for tvang, og derfor synes jeg også, det ville have været lykkeligst, hvis organisationerne selv havde kunnet aftale, at de ting her ikke kom frem eller kom op på bordet.

Men som sagt, vi takker statsministeren for tilsagnet om en opstramning af 1982-loven.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det er bare for fuldstændighedens skyld. Man kan jo ikke senere ud af Folketingets forhandlinger se, at jeg stod og rystede på hovedet og benægtede, da hr. Bollmann var på talerstolen, for det er faktisk med baggrund i HT-sagen, at denne forespørgsel er rejst, så dér er jeg slet, slet, slet ikke uenig med hr. Bollmann; det var ikke det, jeg hentydede til.

Jeg er bare ked af, at man begynder at blande ting ind i, som at Fremskridtspartiet f.eks. har noget imod fagforeninger, for det har vi absolut ikke.

Men for at det skal være helt klart, så er det den aktuelle højesteretsdom i HT-sagen, der har foranlediget denne forespørgselsdebat. Det var den, man ville afvente sidste gang, vi havde forespørgselsdebatten, og det er derfor, vi synes, det ville være meget rimeligt at stille den, så snart HT-dommen var faldet, og det er den som bekendt.

Kofod-Svendsen (KRF):

Debatten i dag handler dybest set om forholdet mellem frihed og tvang. Her vil jeg gerne begynde med at sige noget om fagforeningerne. Mit parti har principielt intet imod fagforeninger. Tværtimod mener vi, at de har ydet en overordentlig betydningsfuld indsats for udviklingen af det velfærdssamfund, vi har i dag, og vi mener også, at fagbevægelsen har mange store og vigtige opgaver at løse i fremtiden. Jeg har selv været medlem af min faglige organisation i mange år og ønsker fortsat at være det.

Det, jeg mener er et af problemerne i forbindelse med flere faglige organisationer, er, at man ikke har øje for mindretalsbeskyttelse. Man har ikke i sin struktur for alvor opbygget en forståelse for, at der er flertal og mindretal, og har man truffet en afgørelse, så er der altså også et mindretalshensyn, der bør tilgodeses. Der tror jeg vi mangler en intern selvansøgelse og gennemtænkning af situationen i de forskellige fagforbund. Jeg mener, at et ægte demokrati også må kendes på, hvordan man forholder sig til mindretallene, og vi har set flere eksempler på, at respekten for et mindretals overbevisning mangler inden for en række faglige organisationer.